

Sygn. akt I CSK 267/19

POSTANOWIENIE

Dnia 25 września 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Grela

w sprawie z powództwa P. G.

przeciwko E. S.A. w S.

o zapłatę i ustalenie,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 25 września 2019 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powoda

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 11 października 2018 r., sygn. akt V ACa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 4050 (cztery tysiące pięćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 11 października 2018 r., w sprawie z powództwa P. G. przeciwko E. Spółce Akcyjnej w S. o zapłatę i ustalenie, Sąd Apelacyjny w Warszawie oddalił apelacje obu stron oraz rozstrzygnął o kosztach procesu.

Powyższe orzeczenie w części, tj. w punkcie I w zakresie w jakim została oddalona apelacja powoda, zaskarżył skargą kasacyjną powód, zarzucając:

1. naruszenie przepisów postępowania, które miało istotny wpływ na wynik sprawy, tj.: art. 382 k.p.c. i art. 328 § 2 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. oraz art. 378 § I k.p.c. przez brak należytego sporządzenia przez Sąd Apelacyjny uzasadnienia zaskarżonego wyroku, zawierającego wszelkie niezbędne jego elementy w części dotyczącej obniżenia kwoty zadośćuczynienia oraz ustalenia przyczynienia się powoda do zdarzenia m.in. przez:

a) odniesienie się do części zarzutu naruszenia prawa materialnego, tj. art. 445 § 1 k.c.,

b) brak rozpoznania sprawy w granicach apelacji i zaniechanie rozważenia, i oceny przez Sąd Apelacyjny zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 278 § I k.p.c.,

2. naruszenie przepisu prawa materialnego, tj.: art. 445 § 1 k.c. przez niewłaściwe zastosowanie,

3. naruszenie przepisów prawa materialnego, tj.: art. 362 k.c. w zw. z art. 445 § I k.c. w zw. z art. 444 § 1 i 2 k.c. przez niewłaściwe zastosowanie polegające na:

a) przyjęciu, że powód przyczynił się do zaistnienia wypadku w 20%,

b) braku rozważenia w procesie miarkowania wysokości świadczenia.

We wnioskach powód domagał się uchylenia wyroku Sądu Apelacyjnego w zaskarżonej części i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania, ewentualnie uchylenia wyroku w zaskarżonej części i jego zmiany przez

zasądzenie od pozwanego na jego rzecz dalszej kwoty 100 000,00 zł wraz z należnymi odsetkami i kosztami procesu.

Powód wniósł o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jako, że jest ona oczywiście uzasadniona. Jego zdaniem, zaskarżony wyrok został wydany z rażącym i oczywistym naruszeniem przepisów postępowania i prawa materialnego.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną, pozwany wniósł o jej oddalenie i zasądzenie od powoda na jego rzecz kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W judykaturze już wielokrotnie wypowiedziano się na temat charakterystyki skargi kasacyjnej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 13 czerwca 2018 r., II CSK 71/18, niepubl.). Wskazano tam m.in., że skarga kasacyjna została ukształtowana w przepisach kodeksu postępowania cywilnego jako nadzwyczajny środek zaskarżenia, nakierowany na ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa, jednolitości orzecznictwa oraz prawidłowej wykładni, a także w celu usunięcia z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwych, nie zaś jako ogólnie dostępny środek zaskarżenia orzeczeń umożliwiający rozpoznanie sprawy w kolejnej instancji sądowej.

Koniecznej selekcji skarg pod kątem realizacji tego celu służy instytucja tzw. przysądu, ustanowiona w art. 398⁹ k.p.c., w ramach której Sąd Najwyższy dokonuje wstępnej oceny skargi kasacyjnej. Ten etap postępowania przed Sądem Najwyższym jest ograniczony - co należy podkreślić - wyłącznie do zbadania przesłanek przewidzianych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 - 4 k.p.c., nie zaś merytorycznej oceny skargi kasacyjnej. W razie spełnienia co najmniej jednej z tych przesłanek, przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest usprawiedliwione.

Pełnomocnik powoda wniosł o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania oparł na przesłance z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Powołując się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej należy wykazać, że popełnione przy ferowaniu zaskarżonego orzeczenia uchybienia w zakresie

stosowania prawa miały charakter kwalifikowany i nie podlegały różnym ocenom, były więc dostrzegalne w sposób oczywisty dla przeciętnego prawnika (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego: z 12 grudnia 2000 r., V CKN 1780/00, OSNC 2001, nr 3, poz. 52 i z 22 marca 2001 r., V CZ 131/00, OSNC 2001, nr 10, poz. 156).

Szczegółowa analiza sprawy prowadzi do wniosku, że powyższa przesłanka nie została wykazana. Wywód, zawarty w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, sprowadzał się do polemiki z zaskarżonym orzeczeniem, nie zaś wykazania, że popełnione przy ferowaniu zaskarżonego orzeczenia uchybienia w zakresie stosowania prawa miały charakter kwalifikowany i nie podlegały różnym ocenom.

Sąd Apelacyjny sporządził obszernie i szczegółowe uzasadnienie, rozważył wszelkie, niezbędne okoliczności sprawy. Tymczasem zarzuty zawarte w skardze kasacyjnej koncentrują się w głównej mierze na instytucjach prawnych, które należą do szeroko pojętego tzw. prawa sędziowskiego. W zakresie ustalania odpowiedniej sumy zadośćuczynienia bądź określania stopnia przyczynienia się do powstania szkody, Sądy orzekające korzystają ze znacznej swobody, choć nie dowolności. Ingerencja Sądów wyższych instancji w zakres tych rozstrzygnięć, jest uzasadniona tylko wówczas, gdy występuje rażące naruszenie wskazanej swobody w odniesieniu do okoliczności konkretnej sprawy.

Nie można też tracić z pola widzenia, że zgodnie z art. 398³ § 3 k.p.c., co do zasady podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów. Natomiast w myśl art. 398¹³ § 2 k.p.c. w postępowaniu kasacyjnym nie jest dopuszczalne powołanie nowych faktów i dowodów, a Sąd Najwyższy jest związany ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia.

Reasumując, w przedmiotowej skardze kasacyjnej nie powołano argumentów, które mogłyby świadczyć, że w sprawie doszło do oczywistego naruszenia prawa oraz że w wyniku takiego naruszenia prawa zapadł w Sądzie drugiej instancji wyrok oczywiście wadliwy.

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do merytorycznego rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania kasacyjnego rozstrzygnięto na podstawie art. 108 § 1 98 i 99 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. i art. 398²¹ k.p.c.

jw